

ЦРНА ГОРА
ОПШТИНА БЕРАНЕ
Главни администратор
Број: 03-042/26-*sz*
Беране, 08. 07. 2026. године

Главни администратор општине Беране, рјешавајући по жалби Д М , из Берана бр. 12-422/18-10095/12 од 30. 06. 2026. године, ког заступа Д Ћ , адвокат из Подгорице, изјављеној против Рјешења Управе локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-422/18-10095/10 од 15. 06. 2026. године, на основу, чл. 77 Закона о локалној самоуправи ("Сл.лист ЦГ" бр. 02/18, 34/19, 38/20) и члана 128 Закона о управном поступку ("Сл.лист ЦГ" бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17), доноси:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се жалба као неоснована.

Одбија се захтјев за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаним рјешењем Управе локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-422/18-10095/10 од дана 15. 06. 2026. године пореском обвезнику М Д , адреса Буче, Беране, ЈМБГ утврђује се порез на непокретности за 2018-у годину на стамбеном објекту који се налази на територији Општине Беране, на адреси 29. новембра у КО Беране, на катастарској парцели 2294/0, зграда број 1, ПД02, лист непокретности број 1003, у износу од 24. 38€.

Благовремено изјављеном жалбом жалилац побија нападнуто рјешење због битне повреде управног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешене примјене материјалног права. Прије свега, истиче приговор застарјелости права на утврђивање пореске обавезе, наводећи да је протекао законом прописани рок од пет година из члана 100 Закона о пореској администрацији. Како су претходна рјешења поништена, она не производе правно дејство, те се сматра као да никад нису била донијета (ex tunc дјество). Даље, тужилац наводи да оспорено рјешење не садржи јасне, потпуне и ваљане разлоге о одлучним чињеницама, нити се првостепени орган изјаснио о жалбеним наводима и резултатима спроведеног поступка. Тиме су, према наводима жалиоца, повријеђене одредбе Закона о управном поступку које се односе на образложење управног акта, као и право на правично одлучивање из члана 6 став 1 Европске конвенције о људским правима.

У коначном предлаже да Главни администратор Општине Беране поништи рјешење Управе локалних јавних прихода Општине Беране бр. 12-422/18-10095/10 од 15. 06. 2026. године, као незаконито и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Тражио је трошкове поступка сходно АТ ЦГ.

Жалба је неоснована.

Главни администратор је размотрио жалбу и списе предмета и утврдио да је поступак који је претходио доношњу рјешења проведен у складу са правилима поступка, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и на исто је правилно примјењен одговарајући материјални пропис. У ожалбеном рјешењу дати су јасни и основани разлози који наводима у жалби нису доведени у питање.

Чланом 28 а Закона о порезу на непокретност ("Сл.лист ЦГ" бр. 25/19, 49/22, и 152/22) прописано је да се у погледу утврђивања тржишне вриједности непокретности, према према пореским обвезницима којима није утврђена обавеза по основу пореза на непокретности, као и у поступцима који нису правоснажно окончани примјењиваће се одредбе чл 6 до 6г овог закона.

Увидом у списе предмета утврђено је да је првостепено рјешење Управе за наплату локалних јавних прихода, број 12-422/18-10095, донесено дана 25. 04. 2018. године. Жалилац је на поменуто рјешење изјавио жалбу број 12-422/18-10095/1 од 26. 04. 2024. године, коју је првостепени јавноправни орган одбио Рјешењем број 12-422/18-10095/2 од дана 09. 05. 2024. године, као неблаговремену. На наведено рјешење, подносилац жалбе је поднио нову жалбу овом органу број 12-422/18-10095/3 дана 23. 05. 2024. године, који је исту одбио Рјешењем број 03-042/24-376 од 10. 06. 2024. године. Поводом поменутог Рјешења, жалилац је покренуо управни спор пред Управним судом Црне Горе.

Поступајући по инструкцијама и правним схватањима датим у Пресуди Управног суда Црне Горе, У бр. 5034/24 од дана 24. 02. 2026. године, овај орган је донио Рјешење број 03-042/26-358 од 20. 04. 2026. године, којим је поништио Рјешење Управе за наплату локалних јавних прихода Општине Беране, број 12-422/18-10095/2 од дана 09. 05. 2024. године, те предмет вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Тим рјешењем првостепени јавноправни орган упућен је да отклони недостатке на које му је указано и донесе нову одлуку, поступајући у свему у складу са правним схватањем и примједбама садржаним у другостепеном рјешењу.

Првостепени јавноправни орган, Управа локалних јавних прихода, поступајући по Рјешењу овог органа број 03-042/26-358 од 20. 04. 2026. године, донио је Рјешење број 12-422/18-10095/5 дана 29. 04. 2026. године. На наведено рјешење подносилац жалбе је уложио жалбу 12-422/18-10095/6 од дана 12. 05. 2026. године, по основу које је овај орган донио Рјешење број 03-042/26-470 дана 28. 05. 2026. године, којим је поништио Рјешење Управе за наплату локалних јавних прихода Општине Беране, број 12-422/18-10095/5 од дана 29. 04. 2026. године и предмет поново вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, из разлога што жалилац није учествовао у поступку.

Поступајући по Рјешењу овог органа, број 03-042/26-470 од 28. 05. 2026. године, првостепени јавноправни орган је донио Рјешење број 12-422/18-10095/10 дана 15. 06. 2026. године.

Полазећи од наведене одредбе чл. 28 а Закона о порезу на непокретностима неспорно је да се пореска обавеза за 2018. годину може утврдити овим законом будући да исти даје могућност утврђивања пореске обавезе у поступцима у којима није утврђена пореска обавеза као и у поступцима који нису правоснажно окончани.

Одредбом члана 126 став 7 Закона о управном поступку прописано је да, када другостепени орган поништи првостепено рјешење, дужан је да укаже првостепеном јавноправном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени јавноправни орган је дужан о свему да поступи по другостепеном рјешењу без одлагања, што је првостепени јавноправни орган и одрадио доношењем Рјешења број 12-422/18-10095/10 дана 15. 06. 2026. године и уклонио све процесне недостатке. Из наведене одредбе јасно произлази и то да поништењем првостепеног рјешења не престаје управни поступак нити се покреће нови поступак, већ се наставља већ започети поступак ради отклањања утврђене неправилности.

У конкретном случају разлог поништења првостепеног рјешења није био непостојање законског основа за утврђивање пореске обавезе нити незаконитост поступка утврђивања чињеница, већ искључиво повреда правила поступка. Стога је првостепени орган, доносећи ново рјешење, поступао по обавезујућем налогу другостепеног органа и извршавао обавезу која

произлази из одлуке донесене у поступку правне заштите, а не започињао нови поступак утврђивања пореске обавезе.

Стога жалбени наводи којима се указује да је услед поништења првостепених рјешења наступила застарјелост права на утврђивање пореске обавезе и позивање на *ex tunc* дејство нијесу од утицаја на другачије рјешавање ове управне ствари, јер би то представљало потпуну злоупотребу права у поступку, што је орган дужан спријечити, сходно чл. 15 Закона о управном поступку. Како је у конкретној правној ствари претходно решење поништено и предмет враћен на поновни поступак, то неосновано странка указује да је застарјело право утврђивања пореза. Ово из разлога што се поништењем управног акта уклањају материјално-правни учинци тог конкретног акта уназад (*ex tunc*), али се тиме не прекида процесно-правни континуитет управног поступка који је започет уредним покретањем и вођењем у прописаним роковима. Управни поступак представља јединствену процесну целину од момента његовог покретања до доношења правоснажног решења, при чему поништење појединог акта у току поступка утиче искључиво на судбину тог акта и мериторне одлуке, а не на законитост и континуитет претходно предузетих процесних радњи.

Прихватањем жалбених навода произлазило би да свако поништење управног акта због процесне повреде аутоматски доводи до престанка права органа да оконча благовремено покренути поступак, иако таква посљедица није прописана ни Законом о управном поступку ни Законом о пореској администрацији. Такво тумачење било би супротно сврси института поништавања управног акта, чији је циљ отклањање утврђене незаконитости и доношење законите одлуке у истом управном поступку, а не стварање основа за престанак материјалног права органа услед процесне повреде.

Оцјењујући жалбене наводе у дијелу који се односи на застарјелост пореске обавезе, овај орган их је оцијенио као неосноване. Наиме, подносилац жалбе се неосновано позива на члан 100 Закона о пореској администрацији, којим је прописано да право на утврђивање пореске обавезе застаријева у року од пет година од истека године у којој је ту обавезу требало утврдити. Ставом 2 истог члана одређено је да се рок застарјелости прекида било којом службеном радњом пореског органа предузетом у циљу утврђивања пореске обавезе. Како доношењем оспореног рјешења првостепени јавноправни орган није покренуо нови поступак, већ је поступио по обавезујућем налогу другостепеног органа, извршавајући обавезу која произилази из одлуке донесене у поступку правне заштите, то је рок редовне застарјелости прекинут у складу са законом.

Поред наведеног, овај орган је цијенио наступање застарјелости и са аспекта члана 103 став 1 Закона о пореској администрацији, којим је дефинисан апсолутни рок застарјелости, те прописано да право на утврђивање, наплату и повраћај пореза увијек застаријева у року од 10 година од истека године у којој је порез требало утврдити, наплатити, односно у којој је извршена преплата. Увидом у списе предмета утврђено је да се у конкретном случају ради о утврђивању пореске обавезе за 2018. годину, из чега јасно произилази да апсолутни рок застарјелости није протекло.

Надаље, ставом 3 истог члана прописан је изузетак према којем право на утврђивање и наплату пореза не застаријева за потраживања која су обезбијеђена залогом или хипотеком, осим у дијелу наплате камате и других новчаних давања. Како је у поступку утврђено да се у конкретном случају ради о обезбијеђеном пореском потраживању, и то на основу Рјешења о обезбијеђењу пореског потраживања Управе за наплату локалних јавних прихода, број 12-411-345 од 19. 12. 2019. године, који је уписан у Г листу Листа непокретности бр. 1003 КО Беране, који се води на име жалиоца, то главни порески дуг, сходно цитираном члану 103 став 3 Закона о порезу на непокретности, не подлијеже наступању застарјелости. Сходно наведеном, првостепени орган је правилно и потпуно утврдио чињенично стање и правилно примијенио материјално право, па су жалбени наводи и у овом дијелу неосновани.

Одлучујући по захтјеву странке за накнаду трошкова поступка, овај орган је исте одбрио, обзиром да странка није успјела у поступку по жалби.

Са изложеног, а на основу члана 126 ст. 4 Закона о управном поступку(Сл.лист ЦГ“бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) одлучено је као у диспозитиву рјешења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог рјешења није допуштена жалба, али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда ЦГ у року од 20 дана, од дана пријема рјешења.

ГЛАВНИ АДМИНИСТРАТОР
Миладин Тмушић

